

8 V
389244

27. IV . 66

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΝ

★ Πίνακας του Μάριο Βατζιά, από την έκθεσή του στην Γκαλερί «Άστορ»

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΤΖΙΑΣ ● Ο ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΝΕΩΝ

ΤΑ 29 ΕΡΓΑ ζωγραφικής και 2 γλυπτικής, που εκτίθενται στην αίθουσα Κέννεντυ, ξεδιαλέχθηκαν, όπως μας λέει ο πρόλογος, από το πλήθος των έργων που είχαν υποβληθεί για το Διαγωνισμό Νέων Καλλιτεχνών που άργάωσε η Έλληνοαμερικανική Ένωση.

Δέν γνωρίζουμε φυσικά το ύλικό απ' το οποίο ξεχωρίστηκαν τα λίγα αυτά έργα, ή γενική όμως όψη της έκθεσης δέν ξεπερνά πολύ το επίπεδο μιας σπουδαστικής

παρουσίασης. Αυτή την εντύπωση έρχεται να εντείνει, ως ένα σημείο, και η επιλογή των θραβευθέντων έργων. Μελέτες όπως του Ν. Νομικού ή του Ρ. Taylor φέρουν ακόμα τα σημάδια του στοιχειώδους προεπιματισμού πάνω στις πρώτες αρχές της σύνθεσης ή της χρωματικής αρμονίας στη ζωγραφική. Τις δυσκολίες αυτής της τόσο

της
ΕΦΗΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

απαιτητικής τέχνης δέν φαίνονται ούτε να άγνωσθύν ούτε να παραγνωρίζουν οι νέοι εκθέτες της Έλληνοαμερικανικής Ένωσης, τά μέσα τους όμως δέν επιτρέπουν ακόμα στους περισσότερους μίαν αντιμετώπιση πιο ριζαστική ή πιο προσωπική, που θάδινε ιδιαίτερο ενδιαφέρον στο έργο τους.

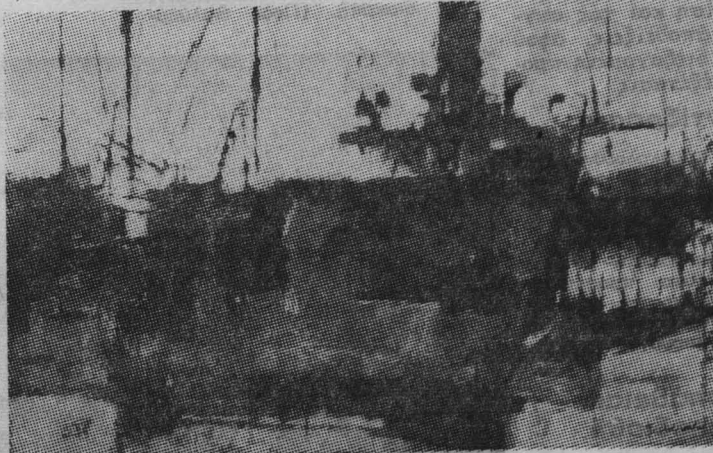
Στή σύνθεσή του ο Ν. Δημητρακόπουλος—1ο θραβεύο—πετυχαίνει, παρ' όλη την κάπως άτυχη σύλληψή της, μιά ένδι-

κοσμικά συμβάντα γίνεται πιο έξοκαμική. Ανάμεσα στους θεατές των ούρανιαν γεγονότων μπλέκονται τώρα παραδοσιακά τέρατα, όπως οι κένταυροι που ενσωματώνονται με ένα περίεργο τρόπο στη βυζαντινίζουσα εικονογραφική περιγραφή. Γιατί ο Βατζιάς εξακολουθεί να χρησιμοποιεί με άνεση και εφευρετικότητα μιά τεχνική που άπορρέει άμεσα και στο χρωματικό ύλικό και στη σχεδίαση των μορφών απ' τό μεταβυζαντινό φρέσκο.

Κυττάζοντας τή σειρά των «προσχεδίων» του σέ χαρτί, συναντάμε όχι μόνο μιά πλούσια εικονογραφική φαντασία, αλλά και μιά θερμή και άμεση σχηματοποίηση. Σέ λίγες όμως από τίς μεγάλες συνθέσεις του διατηρούνται αυτές οι άρετές που άπορρέουν από μίαν αντίληψη τυποποιημένη αλλά όχι νεκρή και μιά ευστροφή και εθγλωτή πινελιά. Τό πέρασμα σέ ένα πιο ηχητό ύλικό άφαιρεί τή θερμή από τά γαιώδη χρώματα, ενώ η σπάτουλα άποστεργώνει τήν κίνηση.

Έξ άλλου, τό γεγονός ότι ο Βατζιάς ένέδωσε περισσότερο σέ ποιητικές άναφο-

ΑΝΤΙΛΛΑΔΩΣ

★ Τζούλια Ανδριάδου: «Τοπία». Από την έκθεση της Έλληνοαμερικανικής Ένώσεως

αφέρουσα Ισορροπία μαυράσπρων τόνων. Ο Τ. Παρλαβάντζας δοκιμάζει στόν πίνακα που έκθέτει κλιμακω χρωμάτων, αλλά τίς έντόσεις σέ μίαν αρκετά συμβατική αντίληψη. Τό θραβευμένο—2ο θραβεύο—έργο της Σ. Δασκαλοπούλου δέν προσθέτει στην ως τώρα δουλειά της παρά μίαν κάπως αυτόματη χρησιμοποίηση των λαμπερών γαλάζιων της στό είδος της ναυτιμύορτ.

Περισσότερο χαλαρή μοιάζει ή αντίληψη της Σίσκου στό τοπίο της, ενώ ή «Σύνθεση» του Γρατσία δέν μάζ κατατοπίζει πραγματικά πάνω στό στάδιο που έβρισκεται τώρα ή προσπάθειά του. Ζωντανή και άμεση ή περιγραφή στό τοπίο της Β. Παπανδρέου. Εύδαινεύτητα δουλεμένα τά τοπία των Τ. Ανδρέαδου και Τ. Οικονόμου.

Τό γλυπτό της Μ. Βασιλάτου είναι μιά ένδιαφέρουσα σπουδή.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ του Μάριου Βατζιά (Γκαλερί Άστορ) ενώ εξακολουθεί να εικονογραφεί τον ίδιο μύθο, άπομακρύνθηκε ακόμα περισσότερο, σέ σύγκριση με τήν ατομική του έκθεση στην Αρχιτεκτονική τό 62, απ' τήν οικειότητα του καθημερινού κόσμου.

Υπάρχουν τώρα στά «Διαστημικά» του πιο πολλές υπερρεαλιστικές νύξεις, ενώ ή σκηνή όπου διαδραματίζονται τά διάφορα

ρές και αποφάσισε να παίξει πιο φανερά με τό σύμβολά του, δέν σημαίνει πως άπελευθερώθηκε απ' τή δυσκολία του στη σύλληψη «μιάς πλατότερα παλλομένης σύνθεσης» που είχαμε σημειώσει παλιότερα. Αντίθετα, οι πρόβσεις αυτές τον άπομακρυναν απ' τίς δυνατότητες του που φαίνονται σέ έργα με μικρογραφική μαστορία, όπως τό 12, ή με καθαρά λυρικό περιεχόμενο, όπως τό 19.

